

V L I J T.

En Hollandsch binnenhuisje is 't niet, daar op onze gravure. Zoo rommelig laat geen Hollandsch huisvrouwje den boel rondslingeren. Ook niet, wanneer ze 't druk heeft met naaien. Want in zoo'n omgeving zou 't doorwerken aan haar naaien haar gewoon onmogelijk wezen.

Maar 't vrouwtje op de plaat heeft toch iets over zich, dat ons voor haar inneemt. Zooveel ernst en zooveel inspanning staat er te lezen op die regelmatige trekken.

't Lijkt eigenlijk een beetje, alsof ze vroeger niet veel van 't naaien geleerd heeft. En van 't huishouden ook niet.

Misschien ging ze wel naar de fabriek. Of zouden die er niet zijn in haar land?

Misschien dan diende ze in de stad bij een mevrouw, die wel heel goed wist, wat ze van haar dienstmeisje eischen mocht, doch niet, op welke manier ze voor haar zorgen moest. En wellicht trouwde ze zoo uit haar dienst.

Maar ons jong vrouwtje heeft een wil. Een sterke, doch vooral een taaie wil. En wanneer die er is, dan

sta je er versteld van, wat zoo mogelijk en doenlijk wordt.

Eerst gaat het niet zoo heel vlug. En misschien ook niet zoo heel netjes. Maar dat komt wel. „Want waar een wil is, is een weg,” zeiden onze voorouders. Wellicht drukten de hare 't ietwat anders uit. De woorden komen er minder op aan, als de gedachte maar goed uitgedrukt wordt.

Tegenwoordig loopen we niet zoo heel hard weg met den arbeid. De menschen staken liever. Veel geld, veel vrije tijd, en weinig doen. Maar 't zal nog wel eens anders worden. Als de groote catastrofe, die volgens kenners van ons maatschappelijk leven niet uitblijven kan, er is.

Dan hebben menschen van 't soort als ons vrouwtje weer een kans. Menschen met eenvoudige behoeften. Met een vasten wil. En met vlijtige handen.

Doch bovenal, laten we dit nooit vergeten, met een rotsvast Godsbetrouwen.

Want de wil verzwakt, wanneer we ouder worden, of de handen en de oogen zeggen ons hun dienst op. Maar wie op God vertrouwt, zal nooit beschaamd uitkomen.

J. M. W.-W.

